

Lesninger 4. søndag i påsketiden (år C)

1. lesning Apg 13,14.43–52

Vel, så vender vi oss til hedningene!

I de dager drog Paulus og Barnabas fra Perge og kom til Antiokia i Pisidia. På sabbaten gikk de inn og tok plass i synagogen.

Da forsamlingen brøt opp, var det mange av jødene og de gudfryktige proselyttene som fulgte med dem. Paulus og Barnabas fortsatte da å samtale med disse og oppmuntret dem til å være trofaste mot Guds nåde.

Den følgende sabbat strømmet neste hele byen sammen for å høre Guds ord. Men ved synet av hele denne mengden ble jødene forbitret og sjalu og svarte med hånsord på alt hva Paulus sa.

Da erklærte Paulus og Barnabas, klart og uten omsvøp: «Det er vår plikt først å forkynne Guds ord for dere. Men siden dere viser det fra dere og ikke anser dere selv verdige til det evige liv – vel, så vender vi oss til hedningene! For det er den befaling vi har fått av Herren: ‘Jeg har satt deg til et lys for hedningene, og du skal være dem til frelse, like til jordens grenser.’»

Disse ordene vakte glede blant hedningene, og de gav seg til å prise Herrens ord. Og så mange av dem som var bestemt til det evige liv, kom til troen. Slik bredte Herrens ord seg over hele egnen.

Jødene sørget imidlertid for at det oppstod en fiendtlig stemning blant de fornemme damer som hørte til de gudfryktige, og hos byens fremste menn; og slik lyktes

det dem å få i stand en forfølgelse av Paulus og Barnabas, og få dem utvist fra byens område. De ristet da byens støv av sine føtter og begav seg til Ikonion. Disiplene selv var fulle av glede og av Den Hellige Ånd.

Responsoriesalme Sal 100 (99),2. 3. 5

Omkved: Vi er hans folk, den hjord han vokter.

Juble for Herren, all jorden,
tjen Herren med glede.
Tre frem for hans åsyn
med hjertet fylt av lovsang.

Vit at Herren er Gud.
Han har skapt oss, og vi er hans.
Vi er hans folk,
den hjord han vokter.

Ja, Herren er god,
hans kjærlighet varer evig,
hans trofasthet varer
fra slekt til slekt.

2. lesning Åp 7,9.14b–17

Lammet skal være deres hyrde og føre dem til kilder med livgivende vann

Jeg, Johannes, så dette: En uhyre mengde, så stor at den umulig kunne telles, av mennesker fra alle jordens folk og stammer, raser og tungemål; de stod foran tronen og foran Lammet, kledd i hvite klær, med palmegrener i sine hender.

Da sa en av presbyterne til meg: «Dette er de som kommer fra den store trengsel; de har vasket sine kjortler og tvettet dem hvite i Lammets blod. Derfor står de nå for Guds trone og dyrker ham dag og natt i hans tempel, og Han som sitter på tronen skal ha sin bolig blant dem. De skal hverken sulte eller tørste mer, og solen skal ikke brenne dem mer, heller ikke den hete vind. For Lammet, som står midt på tronen, skal være deres hyrde og føre dem til kilder med livgivende vann. Og Gud skal tørre hver en tåre av deres øyne.»

Halleluja Joh 10,14

Halleluja.

Jeg er den gode hyrde, sier Herren.
Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg.

Halleluja.

Evangelium Joh 10, 27–30

Mine får vil jeg gi evige liv

På den tid sa Jesus:

«Mine får hører min stemme; jeg kjenner dem, og de følger meg, og dem vil jeg gi evig liv, så de aldri i evighet går tapt. Ingen skal kunne rive dem ut av min hånd: Min Far, som har gitt meg dem, er større enn alle, og ingen kan rive noe ut av Faderens hånd. Jeg og Faderen, vi er ett.»